

Hektisk briljans

ENGEGÅRDKVARTETTEN:
String Quartets
 Kvartetter av Haydn, Solberg og Grieg (2L)

Som klassisk musikkutøver står man i møtet med et partitur overfor enkelte presserende valg. Vil man gjengi et partitur mest mulig korrekt i henhold til komponistens egne intensjoner og epokemessige foringer? Hvis verket allerede er etablert innenfor den klassiske kanonen, hvor vil man da plassere seg i fortolknings-tradisjonen? Og i hvilken grad skal man la sine egne (utøverens) stil og personlige signatur forme fortolkningen? Bare for å ha sagt det med en gang: Engegårdkvartetten har så det monner av det siste. Spørsmålet blir da om egenarten tones ned eller om den spilles ut for alt hva den er verdt på kvartettenes første plateinnspilling?

Kvartetten ble grunnlagt for et par år tilbake, og består i tillegg til Arvid Engegård av gjøvikenseren Atle Sponberg på andrefi-

olin, Juliet Joplin på bratsj og Jan-Erik Gustafsson på cello. Frøst får vi høre Haydns kvartett i D-dur, nr. 5 fra opus 76, deretter følger Leif Solbergs aldri før innspilte kvartett i h-moll, komponert i 1945, før kvartetten avslutter med intet mindre enn Griegs kvartett i g-moll.

For dem som forbinder Haydn med det pene og pyntelige, det nesten pertentlig elegante, vil Engegårdkvartettenes innspilling komme som en overraskelse. For dem som synes at spenningene i Haydns kammermusikk ofte underdrives når den spilles for rent og pent, vil Engegårdkvartettenes tolkning være et oppløftende møte. Innimellom kan jeg ikke fri meg fra synes at det blir vel hektisk og rått. I førstesatsen er det noen ganger som om førstefiolinen rykker i fra, hvorpå jeg som lytter blir sittende på nåler, uten helt å få grep om hvor kvartetten vil hen med de hektiske bruddene. På den andre siden vitner denne villskapen om en sjelden virtuositet når den kobles til det mer balanserte rommet musikerne åpner opp i kvartettenes andresats.

Solbergs kvartett var et nytt bekjentskap. Og dette er da også første gang noen fester den til bånd. Solbergs nesten klassisistiske tilnærming blandet med enkelte harmoniske og melodiske vendinger fra folkemusikken, kler Engegårdkvartettenes spill som fremhever

det utpreget nordiske i Solbergs tonespråk. Det låter nyansert, men samtidig med en fin dybde som løfter Solbergs komposisjon, som stilt sammen med Haydn og Grieg, nok er noe blekere enn resten av repertoaret. Et annet aspekt ved denne platen, og som absolutt må nevnes, er lyden. Lindberg lyd, som står for innspillingen, frir på sine utgivelser på 2L-etiketten til alle som verdsetter godt og forseggjort lydarbeid.

Og dette tjener Engegårdkvartetten mye på når de begir seg ut på Griegs kvartett i g-moll. Her er uredheten, om mulig, enda større. Der Haydns forfinede eleganse kanskje fikk vel mange flekker på skjortekanten, er Engegårdkvartetten i sin fulle rett når de fremhever den voldsomme dynamikken i Griegs verk. Den ulmende dramatikken fører seg langs mange linjer, og jeg synes at Engegårdkvartetten lykkes i å bygge en enhetlig karakter ut av Griegs partitur. Kvartettenes melodirikdom lider kanskje enkelte steder under at de dynamiske kontrastene spilles så heftig ut, men samtidig gjør det godt å høre en så eruptiv og grenseløs innspilling som dette. For det tåler Grieg.

Tore Engelsen Espedal